

Representativitat i responsabilitat

L'entrada als ajuntaments dels nous regidors és per una banda, una experiència molt enriquidora i, per una altra, una realitat d'indubtable transcendència en la vida dels pobles i de les ciutats. Ja se suposava que seria així, no es tracta pas de cap descobriment, però els dos mesos de funcionament de les noves corporacions, no tan sols ho palesen sino que presenten el dualisme representativitat/responsabilitat amb tota la seva cruesa i importància.

Els actuals ajuntaments han estat el fruit d'unes eleccions democràtiques; no podem dubtar, doncs, de la representativitat de les persones que n'han entrat a formar part. I aquest factor, és enormement positiu. Això s'ha demostrat en els plantejaments de les noves línies a seguir i en el vot de confiança que la gent els ha atorgat.

També tothom sabia que els primers mesos serien de tempteig, de prendre contacte amb unes realitats que només es coneixien una mica de lluny, intuïnt-ne la complexitat però no havent-la pogut pamar. Un cop a dintre, i cadascú en el marc de la seva àrea concreta, els problemes han aparegut cruament damunt de la taula. Ha estat, i és, l'hora que estem vivint: quan la representativitat s'ha de convertir en una plena responsabilitat que, a més, cal que sigui efectiva.

Les paraules boniques de la propaganda electoral queden reduïdes sovint a unes excel·lents declaracions de principis, a la llum d'un far que sempre ha de guiar, però que no és pas el timó de la nau. El timó el tenen els regidors a les seves mans, i la mar no està pas sempre encalmada ni està absent d'es-culls.

Aquesta reflexió cal fer-se-la molt seriosament en aquests moments inicials de la singladura dels nous consistoris. Ho dic perquè la representativitat, real i efectiva, dels regidors, vol ser augmentada a vegades per grups que, atribuïnt-se una representació popular, pretenen incidir en la gestió pública ocupant àrees de poder que no els són pròpies. Es tracta d'un tema molt delicat, que convé judicar d'una manera clara i sense confusions, i del qual la premsa s'ha fet ressò en alguns pobles i comarques. La participació del poble en el govern municipal hi és a través dels regidors elegits i convé ampliar-la en el camp de la informació i de la sensibilització que ajuden a comprendre, discutir i estudiar conjuntament els problemes en tota la seva rica complexitat però el poder és del consistori i el què faria ingovernable els pobles i les ciutats és l'assembleisme o alguna de les seves formes de simulació.

En prendre possessió els nous con-

GLOSES

El pam quadrat

Així com la nostra unitat monetària és la pesseta, sospitem l'existència de determinades persones que ja no regeixen els seus afers amb aquella mesura, sinó que aprenen el valor de les coses per una moneda de més valor: el pam quadrat.

Parlem d'algú que té tants pams quadrats i els adineren segons el lloc on són situats. Un pam quadrat a la plaça de Catalunya, per exemple, no és igual a un pam quadrat situat a la comarca de les Garrigues, posem per cas.

Pel que hem vist fa pocs dies en un cementiri del Maresme, aquesta llei també és vigent en els camps del repòs etern. Aneu a mercadejar-ne una parcel·la al d'una gran ciutat, o bé demaneu preu en un senzill però deliciós cementiri de muntanya, net i emblanquinat com les casetes de la seva rodalia. Veureu que, pam per pam, aquest segon us surt per un preu molt més enraonat.

En aquest cementiri de la Costa, hi havia uns homes que cavaven una fossa. Amb la cigarreta enganxada als llavis, anaven fent la seva feina. Algun d'ells cantussejava un aire de moda.

Ens hi vam acostar i, per simple tafaneria, els preguntàrem qui era l'amo d'aquells pams quadrats. Esmentaren un nom molt conegut en el món de les finances barcelonines.

Cansirosos, vam quedar amb el dubte de si l'amo anomenat feia aixecar aquella propietat per a descansar finalment dins d'una senzillesa inefable, o bé per fer un altre negociet com els molts que portava fets en la seva vida, dominada per les inversions.

«Ja veurà —va afegir aquell home del pic i pala— com que és també l'amo d'una gran urbanització, molt a prop d'ací, no tindria res d'estrany que es proposés vendre alguna parcel·la amb la tomba inclosa, sense augment de preu».

«Qui sap!» —vam dir-nos nosaltres—. «Es prodiguen, ara, tants esquers per a enllaminir els possibles compradors de qualsevol cosa...».

Entretant el cavador, després de fregar-se les mans amb saliva, tornà a agafar el pic i va reprendre la seva tasca. Ens va semblar que somreia sorneguer.

XIXU

sistoris sabien que s'afrontarien amb problemes greus: econòmics, de manca o deficiència de serveis, sanitaris, escolars, etc. En desconeixien les proporcions exactes, i, en molts llocs, el xoc amb la realitat ha estat escruixidor. Tant els representants dels partits, com els independents, conscients de la seva responsabilitat, en trobar-se acarats amb els dèficits i la mala administració, han de bandejar tot plantejament utòpic o rígidament partidista i treballar pel bé de la comunitat. El capítol de la seva capacitat és un tema que l'electorat ja jutjarà dintre de quatre anys. S'ha de tenir molt clar —des de l'espai polític que sigui— que es treballa per a refer un país, i naturalment a través de la seva base que són els ajuntaments.

S'estan posant les primeres pedres d'una nova tasca municipal; no es poden fer judicis. Anar pensant, però, en tot això, tant els de dintre com els de fora del consistori, ho crec molt interessant i profitós.

Marti Sunyol i Genis

Ens calen tres persones de tots dos sexes

per a la difusió
de la Llengua i la Cultura
catalanes

És imprescindible:

Que tinguin més de divuit anys

Que tinguin 3 o 4 hores lliures diàries

Que siguin veritables catalans

Oferim excel·lents ingressos
i possibilitats de promoció

Escriuiu urgentment
a l'Apartat 202 de Barcelona
a l'atenció del Sr. Humet